

נידה מט: (המשנה הראשונה) עד נ: (ש מעלה החרב של התוס' רא"ש)

ביאורי מושגים
טומאת נבלת עוף טהור - נבלת עוף טהור מטמאת את האוכלה בבית הבליעה.
 אם הנבלה עומדת לאכילה היא ראויה גם לטמא טומאת אוכלין. ולכן אם חשבו עליה לאוכלה היא מטמאת את עצמה בטומאה קלה (טומאת אוכלין - ראשון לטומאה) ומטמאת אוכלין אחרים.
 כמובן שגם אם היא טמאה טומאת אוכלין היא לא תטמא אדם. אדם נטמא רק מאב הטומאה ולא מראשון לטומאה.

משנה

גר וממזר ראויים לדון דיני ממונות ולא ראויים לדון דיני נפשות

כל מי שראוי לדון דיני נפשות ראוי לדון דיני ממונות, אבל יש כאלו הראויים לדון דיני ממונות ולא נפשות.

משנה

להלכה פסק ר"י שסומא כשר לדון. הוא הסתמך על משנה בסנהדרין.

ר' יוחנן: סומא באחת מעיניו כשר להעיד ופסול לדון

כל מי שכשר לדון כשר להעיד, אבל יש כאלו הכשרים להעיד ולא כשרים לדון.

משנה

בשר, דגים וביצים פטורים ממעשרות ומיטמאים טומאת אוכלין.

כל מי שחייב במעשרות מיטמא טומאת אוכלין, אבל יש כאלו המיטמאים טומאת אוכלין ופטורים ממעשרות.

משנה

ירקות ותאנים חייבים במעשרות ופטורים מפאה:
ירקות - כיוון שאינם נשמרים לפרקי זמן ארוכים.
תאנים - כיוון שאינן נלקטות כאחת.

כל מי שחייב בפאה חייב במעשרות, אבל יש כאלו החייבים במעשרות.

רבא: הוכחה לדברי ר' יוחנן ישנה בדיני טומאת נבלת עוף טהור:

המשנה קובעת: נבלת עוף טהור בכפרים צריכה מחשבה
 והרי חשבו על עוף לפני שהתנבל. מכאן שמחשבה מחיים אינה מחשבה.

ר' יוחנן: בטומאת אוכלין - מחשבה על חפץ המחובר לקרקע - לא תופסת.

אדם ששינה את ייעודו של פרי מבהמה לאדם: אם עשה זאת כשהאוכל מחובר - לא הועילה המחשבה.

ר' זירא: לא נכון!
 שם מדובר בעוף שהגיע מבחוץ ולכן לא חשבו עליו. אם היו חושבים עליו מחיים המחשבה אכן היתה מועילה.